

Andrzej Wiśniewski

Przegląd wydawnictw prawniczych

Palestra 8/3(75), 43-49

1964

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

skałby więc prawa do zasiłku z ubezpieczenia na wypadek choroby, wobec czego nie wchodzi w grę świadczenie z ubezpieczenia społecznego.

Synowi nie przysługuje też renta od sprawcy pobicia z tytułu utraty zdolności do pracy. Z zestawienia bowiem przepisów § 1 i 2 art. 161 k.z. wynika, że renta jako świadczenie okresowe przysługuje tylko w wypadku trwałej utraty zdolności do pracy, za trwałą zaś utratę przyjmuje się — na podstawie przepisów ubezpieczeniowych — niezdolność przekraczającą 6 miesięcy, tj. niezdolność przekraczającą okres, za który przypadają zasiłki chorobowe (taki pogląd reprezentuje również A. Stelmachowski w pracy: Odszkodowanie za nieszczęśliwe wypadki w świetle praktyki sądowej, „Biuletyn Min. Sprawiedl.” Nr 10/61, s. 8—9).

Renta nie przysługuje oczywiście również ojcu pobitego, gdyż on w ogóle nie utracił zdolności do pracy.

Zgodnie z art. 134 k.z., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. W danym wypadku, jak można sądzić, pobity syn żadnej szkody materialnej nie doznał. Mimo bowiem niemożności świadczenia pracy w gospodarstwie ojca przez 1 miesiąc, otrzymywał (tak zakładam, bo stan faktyczny na to nie daje wyraźnej odpowiedzi) te wszystkie świadczenia wynikające z pożycia we wspólności domowej, z jakich korzystał w okresie, gdy był zdolny do świadczenia pracy. W tym zakresie więc nie przysługuje synowi żadna akcja odszkodowawcza po prostu ze względu na brak szkody majątkowej po jego stronie, co nie wyłącza akcji o zadośćuczynienie za cierpienia fizyczne i krzywdę moralną. Natomiast szkody doznał ojciec pobitego, gdyż niezależnie od dostarczanych synowi świadczeń musiał jeszcze ponieść wydatki na zatrudnienie robotników w okresie niezdolności do pracy syna.

Istnieje dostateczny, normalny związek przyczynowy między pobiciem syna, które spowodowało niezdolność do pracy, a szkodą doznaną przez ojca w postaci wydatków na zaangażowanie robotników, zwłaszcza że nasze ustawodawstwo uznaje za wystarczający pośredni związek przyczynowy. W tym więc wypadku osobą legitymowaną do wytoczenia akcji odszkodowawczej we wskazanych wyżej granicach o jednorazowe odszkodowanie (art. 157 k.z.) będzie ojciec.

Takie też stanowisko zająłem w omawianej kwestii w pracy mej pt.: Odpowiedzialność cywilna za nieszczęśliwe wypadki (Warszawa, 1959, str. 208).

S. GARLICKI

PRZEGLĄD WYDAWNICTW PRAWNICZYCH

J. Wąsik: *Kara dożywotniego więzienia w Polsce*. Wyd. Prawn. Warszawa 1963 r. s. 192.

W kołach prawniczych (szczególnie sądowno-prokuratorskich, adwokackich i w służbie więziennej), a także w innych kręgach osób interesujących się prawem karnym często się mówi o tak zwanej „fikcyjności kary dożywotniego więzienia”. Tym bardziej więc dziwi szczupłość naszej literatury naukowej na ten temat, zwłaszcza że obecnie, w toku prac nad kodyfikacją prawa karnego, zagadnienie to niewątpliwie zyskuje na aktualności.

Z pojęciem dożywotności kary więzienia — pisze autor — kojarzy się oczywiście

cie długoletność przebywania w więzieniu, zakończona śmiercią skazanego. Beznadziejny niejako charakter tej kary koliduje z obecnymi pojęciami na temat kary pozbawienia wolności, w szczególności z postulatem poprawy więźnia, jaki przyświeca dzisiejszej praktyce. Kara ta polega więc, z jednej strony, na całkowitej eliminacji skazanego ze społeczności, stwarzającej domniemanie jego niepoprawności, a z drugiej strony — na wierze w jego przemianę, reedukację, a nawet w powrót do normalnego życia na skutek warunkowego zwolnienia. Ponieważ obecne ustawodawstwo, zwłaszcza socjalistyczne, posługują się karą pozbawienia wolności głównie w celu osiągnięcia poprawy skazanego, przeto tak pojętym ogólnym założeniem kary przeciwstawia się ostro dożywotność odosobnienia. Stąd też wypływa dążność do ograniczenia, a nawet do całkowitej eliminacji kary dożywotniej. Dążność ta daje się zauważyć także w pracach nad przyszłym polskim kodeksem karnym.

Dlatego też najwięcej miejsca w swych rozważaniach poświęcił autor analizie stosowania kary dożywotniego więzienia w latach powojennych. Analizę tę poprzedza opis kary tego typu i zasięgu jej stosowania — od czasów najdawniejszych do współczesnych — w rozwoju historycznym. Oczywiście niemożliwe jest omawianie samego tylko problemu kary dożywotniego więzienia w oderwaniu od innych kar, zwłaszcza od terminowego pozbawienia wolności. Autor przedstawił więc główny przedmiot swych rozważań na szerokim tle stosowania kary pozbawienia wolności w ogóle, a także na tle ustawowego uregulowania kary dożywotniego więzienia w innych krajach oraz w projektach kodeksu karnego PRL. Analiza wymiaru kary dożywotniego więzienia w praktyce sądów polskich i wykonania kary dożywotniego więzienia (według akt sądowych województwa wrocławskiego) jest udokumentowane licznymi, b. ciekawymi przy tym zestawieniami statystycznymi.

W zakończeniu rozprawy autor wskazuje, że dzisiejsza nauka i praktyka wykonania kary wykazują z całą pewnością, że dożywotni charakter analizowanego środka represji jest wielce problematyczny. Podobnie więc jak postępowe znaczenie kary dożywotniego więzienia zadecydowało o wprowadzeniu jej do XVIII-wiecznego systemu środków karnych, tak samo też utrata tego znaczenia powoduje obecnie konieczność wyeliminowania tej kary z postępowych ustawodawstw karnych.

L. K r a k o w s k i: *Prawo pracy w praktyce przedsiębiorstwa*. Wyd. Związkowe. Warszawa 1963 r., s. 556.

Książka jest poradnikiem, w zasadzie nie przeznaczonym — przynajmniej w intencji autora — dla prawników, pomyslanym natomiast jako pomoc w pracy dyrektora lub odpowiedzialnego za sprawy pracownicze członka personelu kierowniczego przedsiębiorstwa. Poradnik ma na celu ułatwienie kierownictwu przedsiębiorstwa wykonywania funkcji zarządzania w dziedzinie stosunków pracy oraz podejmowania prawidłowych decyzji w sprawach pracowniczych.

Dla prawnika książka ta może być jednak także bardzo przydatna. Nie może ona wprawdzie zastąpić zbioru przepisów prawa pracy. (który dzisiaj osiągnął już rozmiary ogromnego tomu), dzięki jednak przejrzystości układu i jasności przedstawienia zagadnień może ułatwić i pomóc w posługiwaniu się przepisami prawnymi. Trzeba bowiem pamiętać, że obszerna dziedzina prawa pracy nie ma dotychczas pełnego opracowania typu komentarzowego, posługiwanie się zaś samymi tylko tekstami przepisów, wobec mnogości źródeł i istnienia organów upoważnionych do ich interpretacji, nastęrcza często poważne trudności.

Zawarte w poradniku omówienie obowiązującego ustawodawstwa pracy oparł autor na takiej interpretacji, która została powszechnie przyjęta jako podstawa dla praktyki i ma aprobatę kompetentnych czynników oficjalnych. Ponieważ jednak nie wszystko w prawie pracy jest dzisiaj jednoznacznie rozstrzygnięte, przeto w wielu miejscach autor podał własne rozwiązania, nie chcąc pozostawić bez rozstrzygnięcia trudnych nieraz i budzących wątpliwości kwestii. Autor jednak — gwoli ścisłości — informuje zawsze czytelnika o dyskusyjnym charakterze podanych w poradniku rozwiązań.

W poszczególnych rozdziałach poradnika omówiona została reprezentacja przedsiębiorstwa państwowego w stosunkach z pracownikami, zmiana warunków pracy i płacy, przeniesienie na inne stanowisko, rozwiązywanie umów o pracę, ustalenie wysokości, obliczanie i wypłata wynagrodzenia oraz innych należności pracownika, czas pracy, porządek i dyscyplina pracy, zwolnienia od pracy i urlopy okolicznościowe oraz wypoczynkowe, zatrudnienie kobiet, młodocianych oraz osób rozpoczynających pracę, spory ze stosunku pracy, wreszcie nowe formy odbywania czynnej służby wojskowej.

A. Patrzalek: *Instytucje prawa wyborczego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej*. Wyd. Prawn. Warszawa 1963 r., s. 156.

Realizacja prawa wyborczego i właściwa organizacja wyborów wymagają istnienia szeregu środków i instytucji prawnych. W ciągu 19 lat istnienia Polski Ludowej instytucje prawa wyborczego nie stały w miejscu, lecz stale się rozwijały i zmieniały wraz z przekształceniami, jakie zachodziły w rzeczywistości społecznej i politycznej naszego kraju. Trzeba tu zaznaczyć, że nasz system wyborczy dotyczy nie tylko wyborów do Sejmu, lecz także wyborów do rad narodowych wszystkich stopni.

Autor omawia w książce liczne zagadnienia związane z zagadnieniami prawa wyborczego, a więc zagadnienia zwierzchnictwa ludu i reprezentacji, pojęcia prawa i systemu wyborczego, tendencje do rozwoju instytucji prawa wyborczego w Polsce Ludowej, konstytucyjne zasady prawa wyborczego, zasady organizacji wyborów oraz uzupełnianie składu organów przedstawicielskich.

Autor wskazuje, że rozwój ekonomiczny, społeczny i polityczny naszego kraju stanowi podstawę rozwoju demokracji socjalistycznej, podnoszenia znaczenia i roli obywatela w życiu państwowym oraz jego udziału w sprawowaniu władzy. Ta prawidłowość znajduje odbicie w prawie wyborczym. Stąd właśnie przeobrażenia instytucji składających się na system wyborczy.

W zakończeniu pracy autor proponuje wprowadzenie w naszym prawie wyborczym szeregu zmian, które sprawią, że instytucje systemu wyborczego będą bardziej powiązane ze sobą pod względem prawnym i logicznym. Tak więc — zdaniem autora — należałoby ustalić jednolity system wyborczy dla wyborów do Sejmu PRL i do rad narodowych, wprowadzić system większości absolutnej ze wszystkimi jego konsekwencjami, uregulować w bardziej dokładny sposób sprawę normy przedstawicielstwa w wyborach do rad narodowych i przyznania prawa wyborczego osobom nie posiadającym obywatelstwa polskiego, rozstrzygnąć kwestie równości prawa wyborczego związane z wielomandatowością okręgów wyborczych, wprowadzić stwierdzenie ważności wyborów do rad narodowych w taki sposób jak wyborów do Sejmu, uzupełniać skład Sejmu i rad narodowych w drodze wyborów uzupełniających.

Studia cywilistyczne. Zbiór rozpraw z zakresu prawa cywilnego, prawa międzynarodowego prywatnego, prawa pracy oraz prawa procesowego cywilnego. Tom III. PWN. Kraków 1963 r., s. 218.

Trzeci tom zbioru rozpraw zawiera cztery prace: dra Andrzeja Kopffa: Prawne i ekonomiczne podstawy autorskiego i wynalazczego prawa do wynagrodzenia; dra Jerzego Jakubowskiego: Refleksje nad wieloznacznością pojęcia terytorialności w teorii międzynarodowego prawa prywatnego; dra Karola Jagielskiego: Istota i treść władzy rodzicielskiej; prof. dra Edmunda Wengierka: Udział prokuratora w postępowaniu cywilnym w świetle polskiej literatury prawniczej.

E. Janiszewska-Talago: *Polska bibliografia penitencjarna 1795-1962. Wyd. Prawn. Warszawa 1963 r., s. 108.*

Książka jest pierwszą w Polsce pełną bibliografią z zakresu wykonania kary. Obejmuje ona okres 167 lat. Całość rozbita jest na trzy wyraźnie odcinające się okresy historyczne: porozbiorowy obejmujący lata 1795-1918, międzywojenny — lata 1919-1939 oraz okres powojenny — lata 1945-1962. W ramach okresów przyjęto jako podstawę układ alfabetyczny, według nazwisk autorów opracowań lub w braku autorów według tytułów.

Dotychczasowy brak tego rodzaju opracowań zdecydował o znacznym rozszerzeniu przez autorkę tematyki bibliografii. Do jej zakresu zostały więc włączone, oprócz problemów ściśle penitencjarnych, także problemy penalityczne, problemy budownictwa, organizacji i administracji więzień, zagadnienia związków zawodowych pracowników więziennictwa oraz zagadnienia znajdujące się na pograniczu innych nauk, jak np. prawa karnego sądowego, procesu karnego, kryminologii i kryminalistyki. Oczywiście granica między zagadnieniami penitencjarnymi a zagadnieniami związanymi z nimi jest bardzo płynna, zależy często od indywidualnego ujęcia tematu przez autora, stąd też wybór tych pozycji oparty jest z natury rzeczy na subiektywnej ocenie autorki bibliografii.

Cenna ta bibliografia opracowana została przez autorkę z inicjatywy Ośrodka Badań Penitencjarnych Ministerstwa Sprawiedliwości.

Przepisy o dostawie i użytkowaniu energii elektrycznej oraz o gospodarowaniu energią elektryczną. Opr. Wanda Kirsch. Wyd. III. Utawodawstwo gospodarcze. Teksty. Wyd. Prawn. Warszawa 1963 r., s. 288.

Trzecie wydanie tego zbioru tekstów z zakresu ustawodawstwa gospodarczego w znacznym stopniu różni się od wydań poprzednich. Zmiany te zostały spowodowane przede wszystkim wejściem w życie podstawowego aktu ustawodawczego z dziedziny objętej zbiorem, mianowicie ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz.U. Nr 32, poz. 150). Trzon obecnego opracowania stanowią więc przepisy tej ustawy. Pod odpowiednimi artykułami ustawy zamieszczono akty wykonawcze bądź wydane na podstawie tej ustawy, bądź utrzymane tymczasowo w mocy, a ponadto zamieszczono także niektóre przepisy związkowe i wyjaśnienia.

W dalszych częściach książki zamieszczono postanowienia taryfowe dla różnych kategorii odbiorców, przepisy dotyczące rozliczeń za energią elektryczną, przepisy o gospodarce licznikowej w przedsiębiorstwach energetycznych, przepi-

sy o prawie obowiązujących jednostkach miar w zakresie energii elektrycznej i o legalizacji narzędzi mierniczych, ustawę o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli wraz z przepisami wykonawczymi, wreszcie przepisy dotyczące poboru opłaty elektryfikacyjnej.

S. Matysik: *Podręcznik prawa morskiego. Wyd. II. PWN. Warszawa 1963 r., s. 336.*

W obecnym drugim wydaniu podręcznika prawa morskiego całość materiału została ponownie opracowana i oparta na nowym polskim kodeksie morskim, wydanym w 1961 r.

Podręcznik zawiera podstawowy kurs prawa morskiego cywilnego. Prawo pracy na morzu oraz prawo administracyjne morskie zostały potraktowane w pracy marginesowo i autor często ogranicza się jedynie do wskazania odpowiedniego aktu prawnego regulującego dany problem.

Podręcznik jest pierwszym obszerniejszym opracowaniem opartym na nowym polskim kodeksie morskim. Po wiadomościach wstępnych zawierających określenie pojęcia prawa morskiego, krótki rys historyczny i omówienie konwencji ujednolicających prawo morskie, autor podaje źródła prawa morskiego i przedstawia organizację morskiej żeglugi handlowej. Dalej — autor charakteryzuje sytuację prawną statku morskiego, przedstawia pojęcia armatora, maklera, agenta, kapitana. Znaczną część książki zajmuje omówienie umów: przewozu towarów, przewozu pasażera i czarteru na czas oraz umowy holowniczej. Problematykę odszkodowawczą wyczerpuje omówienie awarii wspólnej, zderzenia statków, ratownictwa morskiego, ograniczenia odpowiedzialności armatora i ubezpieczeń morskich.

W pracy scharakteryzowany jest także arbitraż w sprawach morskich.

J. Parzyński, A. Podgórecki, C. Przymusiński: *Prawo i prasa. Ośrodek Badań Prasoznawczych RSW „Prasa” w Krakowie. Kraków 1963 r., s. 114.*

Do zakresu problematyki stanowiącej przedmiot zainteresowania Ośrodka Badań Prasoznawczych w Krakowie wchodzi także zagadnienia prawne, m. in. prawne położenie wydawnictw i redakcji prasowych, upowszechnianie znajomości prawa w społeczeństwie przez prasę, prawna ochrona publicystyki, sytuacja prawna zawodu dziennikarskiego w Polsce. Omawiana książka zawiera trzy spośród podjętych przez Pracownię Prawno-Prasową Ośrodka tematów.

A. Podgórecki pisze w studium z zakresu socjologii prawa o procesach prasowych w latach 1956-1960. Procesy te bowiem urosły w ostatnich latach do rangi problemu. Badania autora wykazały, że fakt, iż dziennikarze są z racji swego zawodu szczególnie zainteresowani w sprawach, które ich dotyczą, powoduje, że ogłaszając te sprawy, nabierają oni sami przekonania, iż sprawy te mają większy rozmiar i zakres, aniżeli jest w rzeczywistości. Tymczasem procesy prasowe są zjawiskiem rzadkim, a rozgłos, którym się cieszą, jest spowodowany nie ich częstotliwością, lecz swoistością samego środowiska dziennikarskiego. W dodatku w procesach, które miały miejsce, wypadków skazań jest niewiele, dziennikarze bowiem są przeważnie niewinni.

C. Przymusiński omawia w następnej rozprawie zagadnienia prawne przedsiębiorstwa prasowego, a więc administrację stosunków prasowych w Polsce, formy

współpracy z autorami w świetle przepisów naszego prawa autorskiego, odpowiedzialność prawną przedsiębiorstwa prasowego z tytułu działalności publikacyjnej oraz zasady obsługi prawnej przedsiębiorstw prasowych RSW „Prasa”.

Rolę prawnika w redakcji dziennika charakteryzuje J. Parzyński. Wskazuje on na silne oddziaływanie prasy na świadomość prawną społeczeństwa i na drogi oddziaływania na tę świadomość. Jedną z tych dróg jest poradnictwo prawne bądź na łamach prasy, bądź wprost — przez udzielenie informacji — zainteresowanemu czytelnikowi, co jest jednym z podstawowych zadań prawnika w redakcji pisma.

J. Buczkowski i J. Wójcik. *Stosunki służbowe pracowników szkolnictwa. Nauczyciele i wychowawcy*. PZWS. Warszawa 1963 r., s. 764.

Książka jest zbiorem przepisów z zakresu stosunków służbowych nauczycieli i pracowników administracyjnych szkolnictwa oraz z zakresu postępowania administracyjnego — wraz z komentarzem do przepisów o prawach i obowiązkach nauczycieli oraz orzecznictwem sądów i Centralnej Rady Związków Zawodowych, jak również z wyjaśnieniami właściwych władz naczelnych.

W obszernym tym zbiorze zostały zamieszczone nieomal wszystkie przepisy, choćby nawet bardzo luźno związane z zagadnieniami dotyczącymi ustawy o prawach i obowiązkach nauczycieli oraz z przepisami uposażeniowymi nauczycieli i wychowawców.

J. Śach: *System zbiorowego bezpieczeństwa a zagadnienie stref zdemilitaryzowanych*. Instytut Nauk Prawnych PAN. PWN. Warszawa 1963 r., s. 144.

Doświadczenia lat, jakie dziela nas od zakończenia drugiej wojny światowej, uczą — jak czytamy w książce — że jednym z zasadniczych elementów zapewnienia ludzkości trwałego pokoju przez zespół norm prawa międzynarodowego i porozumień między poszczególnymi państwami (zwany systemem zbiorowego bezpieczeństwa) jest rozbrojenie wszystkich narodów świata. Zawarcie jednak porozumienia w sprawie powszechnego i całkowitego rozbrojenia napotyka szereg trudności i oporów. Stąd próby znalezienia rozwiązań częściowych, regionalnych, stwarzających warunki do zawarcia porozumienia ogólnego.

Przeprowadzona przez autora analiza zarówno elementów systemu zbiorowego bezpieczeństwa, jak i instytucji demilitaryzacji wskazuje na to, że właśnie koncepcja tworzenia stref zdemilitaryzowanych może się okazać skutecznym środkiem do przyspieszenia zawarcia porozumienia rozbrojeniowego.

J. Stembrowicz: *Parlament V Republiki Francuskiej*. PWN. Warszawa 1963 r., s. 264.

Konstytucja z 4 października 1958 r. stworzyła we Francji odmienny system sprawowania władzy w porównaniu z systemem konstytucji z 27 października 1964 r. Tekst konstytucji jest wyrazem kompromisu między koncepcją rządów prezydenta Republiki a koncepcją systemu parlamentarnego. Nadrzedną pozycję Zgromadzenia Narodowego wyrażoną (z pewnymi jednak zastrzeżeniami) przez konstytucję z 1946 r., zastąpił system konstytucji z 1958 r. przez wprowadzenie

elementów podziału władzy między tzw. legislatywę i egzekutywę, z przewagą tej ostatniej, co w praktyce prezydentury generała de Gaulle'a oznacza koncentrację władzy o osobie głowy państwa jako najwyższego arbitra. Właśnie zagadnieniom roli parlamentu w systemie V Republiki oraz przedstawieniu wzajemnych stosunków między prezydentem Republiki a parlamentem poświęcona jest omawiana monografia.

Autor, po wstępnych rozważaniach o ewolucji parlamentaryzmu IV Republiki, omawia w swej monografii system konstytucyjny V Republiki, szeroko przedstawiając system wyborczy, sytuację prawną deputowanych i senatorów, organizację i funkcjonowanie izb, działalność ustawodawczą parlamentu oraz jego stosunek do innych organów państwa.

System planowo-zapobiegawczych remontów. Zbiór przepisów. Opr. Stanisław Krzesaj. Wyd. II. Ustawodawstwo gospodarcze. Teksty. Wyd. Prawn. Warszawa 1964 r., s. 260.

Jest to drugie wydanie zbioru przepisów dotyczących planowania, finansowania i wykonywania remontów w gospodarce społecznej. W książce zamieszczone są m.in. ogólne przepisy mające zastosowanie przy realizacji remontów, a w szczególności podstawowe akty dotyczące dostaw, robót i usług na rzecz jednostek państwowych oraz akty normujące źródła i zasady finansowania remontów.

A. Wiśniewski

PRZEGLĄD PRASY PRAWNICZEJ

W związku z wejściem w życie nowej ustawy o ustroju adwokatury publikuje w numerze 1/1964 „Nowego Prawa” Wiceminister Sprawiedliwości K. Zawałdzki artykuł pt.:

Nowe formy pracy zespołowej adwokatów

Autor przedstawia kolejno najważniejsze zmiany, jakie wprowadza nowa ustawa do ustroju adwokatury. Omawiając i ilustrując przykładami nowy system podziału honorariów przez adwokatów — członków zespołu, autor podkreśla, że dzięki temu systemowi „egzystencja członka zespołu będzie bardziej ustabilizowana, ale przecież po to wstępuje się do zespołu, żeby zespół troszczył się o swego członka, a nie pozostawiał go wyłącznie własnemu losowi”.

Nowy system podziału dochodu zespołu „z jednej strony wiąże adwokata z ogólnymi wynikami pracy zespołu, bo każdy wie, że tylko wtedy może zarobić więcej, gdy zespół jako całość osiągnie lepsze wyniki. Z drugiej strony część dzielona proporcjonalnie wpływa na to, żeby uzyskiwać zaufanie klienta i podnosić wydajność pracy, bo od tego zależy faktyczny zarobek, który w zespole nie będzie kształtował się równo”.

Ponieważ nowy system przewiduje równy podział do wysokości co najmniej 2 000 zł, mogą zdarzyć się wypadki uchylania się od pracy niektórych członków